

[Gammelgaard]

Igennem det sidste år er der skabt flere arbejdspladser end nettotilgangen til arbejdsmarkedet, hvilket betyder, at arbejdsløsheden for første gang siden 1979 vil falde. Dette resultat er endnu mere bemærkelsesværdigt, når det tages i betragtning, at beskæftigelsesforøgelsen udelukkende er sket i det private erhvervsliv.

Det er tegn på 2 ting. For det første, at der nu for alvor er gang i produktionen og investeringerne i de danske virksomheder. For det andet, at det er lykkedes regeringen at få styr på de offentlige finanser, som jo i de socialdemokratiske regerings tid fik lov til at løbe løbsk med deraf følgende konsekvenser i form af øget skattetryk, underskud på statsregnskabet, stigende rente og inflation, alt sammen faktorer, der var med til at nedbryde optimismen i dansk erhvervsliv.

Når vi ser på den beskæftigelsesmæssige udvikling, er der grund til at mærke sig, at ikke alene vil arbejdsløsheden falde i år, men i 1985 vil der blive skabt 35.000 nye arbejdspladser. Med en forventet tilgang til arbejdsmarkedet på 25.000 betyder det, at arbejdsløsheden reduceres med 10.000. Fastholdes firkloverregeringens økonomiske politik, er der udsigt til, at der bliver 10.000 færre arbejdsløse i hvert af de følgende år.

På denne baggrund synes jeg nok, der i høj grad er grund til at spørge socialdemokratiet, om man virkelig mener, at det er i modstrid med det, der betegnes som arbejderklassens interesser, at beskæftigelsesfremgangen er så stor, som den er, at der altså er sket en vending i udviklingen, således at flere og flere kommer i arbejde. Jeg forstår, at det er det, man ikke vil være med til, at det er den politik, man stiller sig uden for.

Den stigende aktivitet i erhvervslivet har ikke alene gavnet beskæftigelsen, men også nedbragt det interne og eksterne underskud. Selv om underskuddet på betalingsbalancen sandsynligvis vil stige en smule i år sammenlignet med sidste år, er der ikke grund til panikreaktioner, måske nærmere tværtimod: den stigende aktivitet fører jo automatisk større import med sig netop til finansiering af de øgede investeringer og den øgede produktion, der i sidste ende vil resultere i øget eksport. Et midlertidigt øget underskud på betalingsbalancen er således uundgåeligt i et økonomisk opsvings første fase. Anden fase vil vi bl.a. ifølge det økonomiske sekretariat

opleve i andet halvår af 1984 og fremover, således at regeringens målsætning: at fjerne underskuddet over for udlandet i løbet af de næste 3-4 år, stadig kan opretholdes.

Hvad angår de offentlige finanser, har udviklingen været den, at underskuddet i hele firkloverregeringens levetid har bevæget sig i nedadgående retning, når det sammenholdes med bruttonationalproduktet. I 1982 udgjorde underskuddet 8,7 pct. af bruttonationalproduktet, mens det i 1985 forventes at udgøre 4 pct., altså mere end en halvering. Dette resultat skal sammenholdes med, at der i samme periode er sket en meget kraftig stigning i nettorenteudgifterne. Således forventes disse renteudgifter i 1985 at komme op på lige ved 30 mia kr., mens de endnu i 1982 kun androg 8-9 mia kr.

Sagt med andre ord er der sket en særdeles kraftig reduktion af underskuddet før fradrag af nettorenteudgifter. I 1985 vil situationen endda være således, at der vil være overskud på det offentlige budget før indregningen af renteudgifterne. Firkloverregeringen har dermed skabt balance mellem de ordinære udgifter og indtægter; det eneste, der nu mangler, er at betale regningen fra tidligere socialdemokratiske regerings overbudspolitik. Det gælder nu om at fortsætte genopretningen af dansk økonomi.

Tørnæs (V):

Det allervigtigste i aftalen mellem regeringen og det radikale venstre om de økonomiske og politiske foranstaltninger er, at det helt klart for befolkningen er vist, at der i folketinget er et politisk flertal for at videreføre den stramme indkomspolitik, som blev påbegyndt med firkloverregeringens tiltræden. Fortsættelse af indkomspolitikken er efter venstres opfattelse hovedhjørnestenen i den økonomiske politik. Det er en aldeles nødvendig forudsætning for, at det økonomiske opsving, som er i gang, kan fastholdes og yderligere udbygges. Det er en klar forudsætning, at lønudviklingen i Danmark bliver mindre end i de lande, vi skal konkurrere med. Det er således af altafgørende betydning for erhvervslivets konkurrenceevne, at vi ikke forfalder til at tro, at vi nu kan øge såvel det private som det offentlige forbrug. Der må udvises den nødvendige forståelse